

El racó dels quadres petits

Jesús Maestro en "El cafè de l'arq"

text REDACCIÓ

Durant uns dies, la pintura de Jesús Maestro torna a les parets del benicarlando "Cafè de l'arq". Jesús Maestro, que va inaugurar en 2006 l'espai expositiu del cafè amb l'exposició "Drive-in", ha seleccionat ara diverses obres que guardava en el seu taller per a "acompanyar als amics del cafè de l'Arq i despertar una estona a alguns llenços que dormien en un racó". La exposició consta de cinc petites obres afins cromàticament, encara que de tècniques variades. El Cafè de l'arq està en el carrer Alemany de Benicarló.

"No creas que los muros defienden de la vergüenza", cuadro inspirat en "La Casa de Bernarda Alba"

Marisa Piñana exposa al Mucbe de Benicarló la seua obra gràfica

text REDACCIÓ

A partir del dia 5 d'abril, la segona planta del Mucbe-Centre Cultural Convent de Sant Francesc recull l'exposició de Marisa Piñana anomenada "Lavados". Aquesta exposició esdevé del caràcter inquiet i indagador d'aquesta jove artista i és fruit d'una experimentació continua de formes i textures mitjançant diferents tècniques mixtes, sent una d'elles els rentats. Marisa intenta aconseguir textures que li aporten diferents sensacions i ho aconsegueix gràcies a la superposició de les diferents capes de pigments sobre la tela, i partint d'elements bàsics com són les línies, cercles o quadrats.

Dilluns va començar la campanya de teatre escolar a Benicarló

text REDACCIÓ

La companyia Teatre de l'Home Dibuixat serà enguany l'encarregada d'encetar la campanya de Teatre Escolar que la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Benicarló organitza des de fa més de 10 anys. Les representacions, que es faran al Mucbe, començaran dilluns dia 7 i continuaran els dies 8, 9 i 11 d'abril, amb l'obra anomenada Pedra a pedra, una proposta de l'actor Tian Gombau per a despertar la imaginació dels xiquets i xiquetes a través dels objectes inanimats. En total, passaran pel Convent de Sant Francesc vora 800 alumnes d'educació infantil dels col·legis d'educació infantil i primària de Benicarló. Els horaris de les sessions diàries seran a les 9:30h, 11:00h, 15:15h i 16:15 h.

BREU HISTÒRIA DEL ROCK A BENICARLÓ

Si has format part d'algun grup o coneixes algun, posa't en contacte amb nosaltres.
www.lafiloxera.es.kz

Número 629-11 abril 2008 - 1'5 euros
 setmanari d'informació general i cultural- Any XIV

la veu

de Benicarló

**La Fundació Compte Fibla:
 quan els projectes
 fe topen amb
 d'un home de bona
 l'administració**

XVIII Festival de Bandes de Música a Benicarló
La Peña Setrill: de Benicarló a Morella

La Fundació Compte Fibla: quan els projectes d'un home independent de bona fe topen amb l'administració

Uns suposats descendents reclamen ara judicialment els béns de José María Compte Fibla per no haver-se executat els desitjos fundacionals desde 1945. El conveni econòmic està pendent de la resolució del Protectorat de Fundacions des de 2006

text REDACCIÓ

José María Compte Fibla era fill de pares de posició humil i d'ofici mariner que van anar prosperant gràcies a que van poder comerciar per ports espanyols i francesos transportant diversos tipus de gènere. Això va permetre que pogués estudiar en les millors escoles de França, el que va modernitzar i culturitzar a aquest benicarló. Les circumstàncies polítiques van fer que acabés sent alcalde de la població i diputat al Congrés perquè li va demanar el seu amic, el Marqués de Benicarló. Com a congressista va propiciar que es pogueren fer les obres de construcció del port.

En morir els seus pares l'herència va ser una finca a l'actual carrer Rei en Jaume (seu de la Fundació) i un hort. Com a mestressa de claus i companyia tenia a Vicenta Rosa Febrer Alsina "Clara". Als 75 anys d'edat, pocs dies abans de morir el 12

de gener de 1945, fa un testament en el que llega l'usufructe vitalici de l'immoble dels números 43, 45, 47 i 49 (mentre visca) a Vicenta Rosa i béns econòmics a altres persones per tal de garantir-los que pogueren estudiar. El 8 d'abril del mateix any es van inventariar tots els béns per fer la fundació. De tot això ja fa 63 anys. En morir Vicenta Rosa els béns passarien a ser administrats per José Montía i José María Fibla Mascarell per a que destinaran les rendes als fins benèfics i culturals que ells lliurement decidiren, "sense que tingueren que rendir comptes a ningú", com diu el testament. En morir, aquestos serien administrats per l'alcalde de la localitat, el mossèn i la persona que designara el supervivent dels primers dos administradors. Una fórmula dissenyada per l'exdiputat per assegurar-se que hi hauria algú que dirigiria els seus béns. El que volia era que les rendes de l'immoble es destinaran a finalitats benèfiques i culturals però "sense que es pogués vendre l'immoble".

Amb l'arribada de la postguerra l'edifici es va ocupar amb finalitats socials, esportives i culturals però també per aquells que ho controlaven tot en el moment: els falangistes i la seua secció femenina. L'edifici va decaient, ningú el conserva fins que és declarat en ruïna, però encara és utilitzat per a fer concerts o partides esportives a la pista que existia on ara hi ha un pedregós aparcament (la coneguda pista Jardín). Les noves figures urbanístiques, com els successius PGOU acaben complicant indirectament els objectius fundacionals i cal fer una relectura dels objectius i la legislació que obliga als propietaris a fer cessions i tindre uns aprofitaments.

L'actual president del Patronat de la Fundació, des de 1993, és José María Fibla Foix en substitució del patró únic José María Fibla Mascarell. L'any 1991 Juan Vicente Rambla com Ajuntament i la Fundació signen un conveni marc manifestant la intenció de l'entitat de col·laborar amb fins socials i culturals a Benicarló. Va entrar a governar el PP i van estar anys debatent sobre les

La Peña del Setrill puja a Morella (1) Dissabte 5 d'abril de 2008 Benicarló – Xert.

text TONYO FIBLA

Com cada any a la primavera la Peña del Setrill de Benicarló fa la ja tradicional pujada a peu a la capital dels Ports, Morella.

L'horari és el mateix de sempre : a les vuit del matí se surt de la "penya" i se va fins la plaça de l'església. Allí es fa la foto de rigor, millor dit, les fotos, ja que amb això de les càmeres numèriques que no gasten rodets i es poden veure per l'ordinador o la tele, de fotos se'n van fer més de cent, és un dir.

A partir d'eixe moment la quarantena de caminants empenem el camí del convent cap amunt que està ple de gent per veure si avui poden treballar. No sabem el que deuen pensar el gran nombre de sense papers que estan a aqueixa hora esperant a algú que els llogue poder guanyar quatre duros. De ben segur que no ho entenen.

La marxa és bona i quan te n'adones, una vegada passada l'autopista de PEATGE (a Espanya només paguem quatre) l'encarregat comença fer espàrrecs. En no res ens plantem a la Tossa i entrem en terme de Càlig i quan mires el rellotge veus que ja són les deu i mitja i toca esmorzar, allà pel barranc de l'Alba. Cervera ja està molt prop.

A les onze havíem de tornar a caminar però la gent, molt vagarosa, no es podia aguantar, així que l'encarregat, el sr. Escura, no va tenir més remei que donar l'eixida deu minut abans de l'hora a pesar de les protestes d'algú més tranquil.

En ser a la plaça de Cervera anem tots de cara al bar on ens està esperant ben entaulada la secció d'intendència de la Peña. Una vegada abeurat el personal vam pujar al castell, com tots el anys, a veure si algú trobe a la Faram o, al menys, algun reste d'ella. No vam trobar res així que la propera edició hi tornarem a buscar.

A partir d'ací el camí es fa més pesat, sobre tot els anys que pega el sol. Caminar pel llit del riu, amb tant de còdol, és dur. La gent va avançant el fila formant una gran serp que es va ondulant lentament pel fons de la vall sota un sol implacable.

Enguany, mon tio Andrés va tenir sort ja que els cirerers estaven encara en flor i la gent no va tenir temptacions d'agarrar un fruit tan deliciós com la cirera.

De totes maneres l'encarregat no perdia punt, ell anava collint espàrrecs, ací un, allà tres, per ací dos i quant tenia la mà plena, els guardava a la motxilla dins d'una bosseta de plàstic.

Ara, per un paratge preciós de veritat, entre oliveres ben conreades que fa goig de veure-les anem avançant fins al camí que va de Sant Mateu a La Jana, el que segurament, així ho afirmen el que en saben, és la Via Augusta, aquella calçada que quan estudiàvem, ens deien a anava de Roma a Cadis.

Vora de tan memorable camí, a l'ombra de les oliveres, ens disposem a dinar mentre la intendència de la Peña va repartint vi de la collita del 2006. Hi ha que reconèixer que el vi d'aquest any és millor que el de l'any anterior.

Qui més qui menys, una vegada dinat, té temps de pegar una becadeta.

Quant deuen ser tres quarts de quatre la marxa segueix el seu camí i se'n va a buscar la rambla que està ben seca per a creuar-la i entrar al terme de Xert. Enguany aquest tram ha comportat una certa dificultat ja que hi ha una sèquia, en alguns trams ben profunda, per a la conducció de gas.

Fet açò ja no queda res, una estona per pista de terra i l'interminable camí, el camí de La Jana, asfaltat que ens entrarà a Xert. L'asfalt amb el peus calents i cansats és un càstig per al caminants però amb il·lusió i bon humor tot se supera.

A l'entrada del poble fem l'última reagrupació per a recorre tots junts el poble fins a l'ajuntament vell on ens farem la darrera foto del dia. Enguany al mig de la plaça, vam trobar la banda de música assajant i ens va dedicar un *pasodoble*: *Fiesta en Benidorm*, o alguna cosa semblant.

Llàstima, aquella pobra velleta amb el poalet d'aigua a les mans... Quin bac es va pegar al soltar-la el seu fill!

Raület, ets un cas! Quant et van fer van trencar el motle.

(La setmana que ve us contarem l'aplegada a Morella)

TRENTA-VUIT EUROS

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Avui, escrivint aquestes línies, m'estic adonant que no tinc res de periodista de casta, ni de comunicador, ni de corresponsal, ni de res que li arribi a la sola de la sabata al més discret dels periodistes de la premsa més casposa i cutre del món. Cada minut que passo davant aquesta pantalla blanca, veig que no aprofito per a res, que no sé fer ús ni gaudi de les coses que en un moment donat em puga assabentar. Per exemple, avui sé un munt de coses i intimitats del meu estimat equip.

Sí, avui podria omplir un bon cabàs de pàgines recreant-me i fent sarcasme de les coses que sé i que –tot siga dit– m'han agradat molt. Jo sóc home de pau, i no vull molestar ningú ni que el primer que es puga sentir al·ludit per allò que jo escric m'envie la seua legió d'advocats, procuradors i fiscals i em tanquen a la presó. Per això només em limitaré a dir que, segons apunten fonts raonablement ben informades, alguna cosa que havia de ser sembla que no serà. Sí, ja sé que estic parlant una mica críptic, però és així. Dient-ho d'una altra manera, tota la mandanga que s'estava preparant per a la temporada que ve, s'ha desfet com un gelat a l'ombra de la lluna mediàtica. Es veu que a certes persones no els han agradat algunes actituds i comentaris que presumptament s'han fet per alguns cercles esportius i extraesportius de la ciutat. És per això que un llençol d'un blanc impol·lut que semblava que havia de rossolar sobre el nostre estimat club, ha estat foragitat per la lucidesa i claredat d'idees d'un parell d'herois que no estan disposats a consentir que unes ocurrències de cavallista sacsegen més de vuitanta anys d'història del nostre club i alguna cosa més. Fins i tot m'atreviria a

dir que, si tot va com sembla que anirà, més d'un haurà de berenar projectes faraònics, terra a l'Havana i fum, molt de fum. No crec que ningú es puga sentir al·ludit per aquestes paraules que no van enlloc i que només volen constatar que moltes –massa vegades, la llengua corre més que el sentit comú i per això ens va com ens va.

De moment, sembla que tot seguirà igual la propera temporada, buscant la màxima col·laboració entre tots els que formen el futbol local. Quan aquesta crònica veurà la llum, tot estarà molt més clar i ja es coneixeran més detalls, perquè sé que avui pel poble hi ha gent que està molt empipada. Potser la meua simpatia per la figura del directiu fa que no puga ser suficientment objectiu, però la pròpia experiència m'ha ensenyat moltes coses i per això mai no he criticat cap directiu del CDB.

Ara potser ja toca parlar del partit que va guanyar el Benicarló per dos a un patint, una vegada més, després de tindre el partit guanyat. Els canvis? Cert mal rotllo entre jugadors? El relaxament? Bé, és cert que en acabar el partit dos jugadors locals van tindre més que

paraules, i es veu que la conseqüència immediata d'aquest fet ha estat que un dels participants en la topada ha demanat la baixa i li l'han donada, en concret al canterà Jordi Adell. Però millor serà centrar-nos en els partits que ens queden encara que la permanència estiga matemàticament guanyada des de fa cinc jornades.

Com a cosa curiosa, el porter del Borriana no era altre que Calduch, que va jugar quatre partits amb el CDB i per això va poder fitxar per l'equip fallerotaronger. No va demostrar més del que ja sabíem d'ell. En canvi, el nostre porter Guillamón va aturar un penal i va tindre una magnífica actuació. Un gol una mica estrany ens hp va fer passar malament durant vint minuts, fins que l'àrbitre va xiular la fi del partit.

Es nota que els nostres juguen una mica més relaxats des que es va assolir matemàticament la salvació (es pot consultar la regla de Laplace i aplicar-la, no falla). Ara el proper diumenge ens visitarà el Nules, que ocupa la cinquena posició, té vint-i-dos punts més que nosaltres i encara té possibilitats d'optar a jugar la promoció. En canvi, nosaltres ens trobem a l'onzena posició i és matemàticament impossible que la propera setmana baixem algun lloc a la classificació. Totes aquestes incontestables dades no fan més que confirmar la meua teoria matemàtica. No vull acabar sense fer un petit esment al juvenil, que va guanyar pel mateix resultat que el primer equip i que va acabar el matx una mica accidentat, amb denúncies al jutjat incloses.

Per si algú s'ha quedat amb les ganes de saber què vol dir el títol, li diré que correspon a la recaptació en concepte de taquilla de diumenge passat. Sense comentaris.

“Ajuntament i Fundació han arribat ja a un consens històric en quant que ja hi ha un acord amb el conveni econòmic.”

ve de la pàgina anterior

contraprestacions entre Ajuntament i Fundació. Al 1998 Jaime Mundo signa una actualització del conveni de 1991 amb la Fundació per tractar de desbloquejar la situació i a expenses de la part fonamental, que és la contraprestació econòmica, que l'Ajuntament ha d'aportar a la Fundació com a conseqüència de la cessió dels drets edificables de 950 metres quadrats de sostre. El Protectorat insta l'alcalde, com a patró, a que agilita la situació de la Fundació. En 1991 els benicarlandos ja havien vist com a la finca de 2.425 metres quadrats se n'enderroca bona part i queda tan sols la façana principal. D'aquesta superfície resulten 905 metres quadrats per zona verda (40%) i 1.520 per edificar a tenor del que disposa la normativa urbanística vigent i el PGOU de 1986, que anomena a aquest àmbit PECAD número 2.

Però l'enlentiment, responsabilitat de l'Ajuntament per falta de voluntat política en arribar a l'acord econòmic (que el Protectorat de Fundacions ordena en una Resolució de 1998), han jugat en contra d'aquest àmbit i d'uns objectius que s'endarrerixen incomprensiblement. La normativa vigent obliga ara a fer aparcaments a les vivendes i, fins i tot, fer vivendes de protecció oficial (VPO). Ja amb l'únic recurs existent com és el del sòl, la Fundació es troba immersa en una cruïlla a l'espera de trobar una sortida que desterre els dubtes, la falta d'entusiasme i permeta d'una vegada començar a treballar amb els objectius socials, culturals i mediambientals que José María Compte volia. La superfície de sostre per a ús sociocultural queda fixat en el 20% del total de la superfície tal i com ve fixat al PGOU de 1986.

El Protectorat de Fundacions en diverses ocasions –la darrera l'any 1998– ha actuat per garantir que la Fundació no isca perjudicada en el procés. Ja en el conveni marc de 1991, va deixar clar que no es podien

prendre decisions lesives per al patrimoni fundacional. Per al desenvolupament de l'àmbit, en 2006 en un concurs públic una empresa va manifestar la seua predisposició a executar les obres previstes en les bases d'execució i rescabalar-se a un canvi d'obra. L'empresa està a l'espera de poder iniciar les obres quan se li adjudique oficialment. Amb el conjunt arquitectònic alçat, les zones verdes i, fins i tot, el pàrquing subterrani la localitat tindria un saló de conferències i la possibilitat de desenvolupar allà una programació cultural. Molt diferent de la situació actual d'"incautació" de la propietat per part de l'Ajuntament, que utilitza com aparcament públic gratuïtament. El Impost de Béns Immobles (IBI) els ha seguit pagant el patró José María Fibla.

Del procés, finalment, a la Fundació li quedaran 150 metres quadrats de forma gratuïta, cedits per l'Ajuntament, on desenvolupar els seus objectius socials. Aquest acord de 1998, prèviament autoritzat pel Protectorat, va ser ratificat al Ple per unanimitat dels regidors (PP, PSPV i Bloc). Per edificar quedarien 1.235,37

metres quadrats de solar; de sostre, per ús socio-cultural 1.145 metres quadrats d'aprofitament urbanístic.

Ajuntament i Fundació han arribat ja a un consens històric en quant ja hi ha un acord amb el conveni econòmic. Ara només cal el vistiplau del Protectorat que té en les seues mans dues propostes de conveni econòmic per a que trie la opció més justa per a la Fundació Compte Fibla. Però la resolució no avança des de que es presentaren els documents l'1 de juliol de 2006.

Cuenca no veu cap objecció

Aquesta mateixa setmana el regidor d'Urbanisme, Antonio Cuenca, ha manifestat que "La Fundació va endavant, no s'ha presentat cap al·legació i dins de poc estarà funcionant. L'ajuntament no ha plantejat cap objecció i dona suport els acords presos en l'anterior legislatura amb la Fundació", però encara no ha adjudicat l'àmbit a l'empresa urbanitzadora.

Renuncia l'advocat que havia localitzat uns suposats hereus

A tot el rebombori administratiu d'aquests darrers anys s'afegeix ara, quan ja es veu el final del túnel, l'aparició d'uns suposats hereus legítims que reclamen els béns de la fundació "al no haver-se executat en aquests anys les intencions de José María Compte Fibla". El seu lletrat fins i tot va reclamar al Protectorat de Fundacions i a l'Ajuntament l'extensa documentació de més de 3.000 folis generada en aquests anys pel patronat de la Compte Fibla per tal de fer realitat el somni de José María Compte Fibla.

El passat 31 de març estava fitxada la vista als Jutjats de Vinaròs, però finalment es va ajornar. Pel que sembla el representat dels hereus no havia trobat, hores abans del dia fixat, un procurador que fes la tramitació administrativa. L'advocat va acabar renunciant i ara un nou lletrat podria acceptar el cas després d'analitzar tota la documentació.

XVIII Festival de Bandes de Música a Benicarló

DIUMENGE 13 D'ABRIL
PLAÇA DE L'AJUNTAMENT –
11:30 H

UNIÓ MUSICAL XERTOLINA
Director: Pascual Arnau Beltrán

ARNAU, Pasdoble, Pascual Arnau Beltrán
SINFONIETA N° 3, José Pla Herrero
HIGHLIGHTS FROM CHESS, Johan de Meij (1953)

ASSOCIACIÓ MUSICAL
"CIUTAT DE BENICARLÓ"
Director: Pablo Anglés Galindo

PÉREZ PINA, Pasdoble, Vicent Feliu Roig
EPISODIOS SINFÓNICOS
I Destellos - II Canción de cuna - III Jota Salvador Chuliá Hernández (1944)
CANTUS LAETUS
David R. Gillingham (1947)

ARNAU
Pasdoble dedicat al pare de l'autor, José Maria Arnau Miralles, músic des de fa mes de 65 anys i als fills Juan i Marina Arnau, que continuen la tradició familiar.

SINFONIETA N° 3
Obra obligada al Certamen Provincial 2008 en la segona secció i dividida en 2 temps

I Temps. Moderato: tema escalfístic amb canvis rítmics a manera d'introducció. Adagio: tema melòdic amb solos de corn anglès, flauta i trompa. Moderato: tema escalfístic amb una altra tonalitat i distint acompanyament.

Adagio: on tota la banda canta el tema A amb el seu contrapunt.

III Temps. Adagio: tema melòdic amb solos d'oboè i flauta amb contrapunts de la trompa. Allegro: desenvolupament rítmic amb canvis de compassos. Xicoteta Coda final.

HIGHLIGHTS FROM CHESS

Tant els compositors Andersson i Ulvaeus com el llibretista Tim Rice, autors de la comèdia musical "Chess", tenien una carrera plena d'èxits abans que mamprenueren aquest projecte. Els dos primers formaven la part masculina d'ABBA, mentre que Rice havia firmat els textos de les comèdies musicals "Jesucrist Superstar" i "Evita" de Lloyd Webber.

L'acció de la comèdia musical està situada en el xicotet poble de Merano, al nord d'Itàlia, on van tindre lloc els Campionats del Món d'Escacs. Els actors principals són

l'americà campió i el rus aspirant al títol; adversaris esportius i polítics al mateix temps.

L'arreglista i compositor Johan de Meij es va servir hàbilment d'esplèndids passatges orquestrals de la banda sonora, la qual cosa li dóna un aspecte simfònic a aquesta comèdia musical.

PÉREZ PINA

Ferrán Pérez Pina, procurador del rei Jaume I va atorgar la primera Carta Pobla del districte de Peníscola als 30 primers pobladors de Benicarló, el dia 14 de juny de l'any 1236 en la ciutat de Tortosa. El nom d'aquest personatge històric, considerat com el fundador de la ciutat és el que dóna nom al

pasdoble, escrit per Vicent Feliu l'any 1944. El seu caràcter sobri i solemne, d'instrumentació i tímbrica equilibrades, potencia les seues inspirades melodies.

EPISODIOS SINFÓNICOS

Obra obligada al Certamen Provincial 2008 en la primera secció i dividida en 3 temps

Destellos: Nascut d'una cèl·lula inicial de trompeta, aquesta ens porta a un primer temps politonal amb múltiples fórmules rítmiques, modulacions i distints colors, donant lloc a un cromatisme que permet el pas a una reexposició del tema principal, tancant el temps amb una cadència plagal.

Canción de cuna. En l'ambient del poble d'altre temps, aquest tipus de cançons amb el seu ritme peculiar ben exposat era algo molt freqüent. Diversos instruments solistes ens condueixen a un "tutti" majestuós de la fusta i, tot seguit, del metall que ens deixarà escoltar, per a acabar, el motiu principal cantat pel corno i el vibràfon.

Jota: En si bemoll i en forma de rondó apareix la clàssica forma valenciana. La trompeta cantarà la copla, dialogant, primer, i cantant a duo, després, amb el trombó. Els baixos exposen, en forma de canon, els dos temes principals. L'enyorament de l'oboè camina fins a la reexposició que, amb una coda, conclourà la composició amb una cadència perfecta.

CANTUS LAETUS

Obra dividida en 3 seccions complementades amb una Introducció i una Coda. Les 3 seccions exploren per separat les tres grans famílies de la Banda de Música: Vent (Calamus), Metall (Aes) i Percussió (Ictus). A més a més, la secció de percussió envolta juntament amb el piano i arpa la resta de seccions. Tota l'obra utilitza com a material temàtic un cant gregorià: l'himne "Veni Creator Spiritus" que es presenta amb múltiples variants durant tota la composició.

XXVIII CAMPIONAT D'ESPANYA JÚNIOR DE NATACIÓ D'HIVERN

text REDACCIÓ

No teníem el menor dubte que el CN Benicarló nadaria en el Campionat d'Espanya Júnior, esdeveniment a què va acudir este passat cap de setmana 28 i 29 de Març disputat en les instal·lacions del CN Santa Olaya de Gijón. Novament Miguel, Susana i Paula van estar en el més alt de l'elit de la natació Espanyola, últimament molt de moda, amb nous rècords a Europa i amb molt bones sensacions cara als JJ.OO de Pekín.

Però el realment important va ser la descarada participació de les nostres joves promeses de la natació que després d'un llarg viatge van arribar per a mesurar-se i nadar, per mèrit propi, contra els 76 Clubs de tot Espanya acreditats amb mínimes nacionals i que a la vista dels resultats, este pròxim estiu repetiran, esta vegada un poc més prop de casa (Tarragona-Terrassa). Enhorabona una vegada més i per descomptat a les seues entrenadores per l'interés i professionalitat.

Nadador: Miguel Piñana del Pino

R.K	Prova	Crono
13é	200 m esquena	2:11.31
15é	50 m esquena	28.81
16é	200 m estils	2:17.35

Nadadora: Susana del Olmo Cerdá

R.K	Prova	Crono
11a	200 m braça	2:50.76
14a	100 m braça	1:18.83
16a	50 m braça	37.34

Nadadora: Paula Saura Martinez

R.K	Prova	Crono
16a	100 m braça	1:19.37

Amb el cartell, esperant, abans de competir

Esperant, a l'aeroport, arribar a Gijón

C.D. BENICARLÓ JUVENIL, 2 – C.D. VALL'D ALBA, 1

text i foto GREGORIO SEGARRA

Després de la victòria del juvenil del C.D. Benicarló davant el C.D. Castelló en el Bovalar, el somni de la salvació tornava a cobrar força en les files caduferes, però tot passava per confirmar la important victòria contra un dels gallets del grup, en el Municipal contra un difícil rival, el Vall D'Alba. I els d'Àngel Portilla no van fallar, en un partit vibrant, jugat de poder a poder, doblegaren al seu rival i van sumar tres punts que, al final, poden significar la diferència entre baixar o mantenir-se. Va obrir el marcador Guaje, de penal, en el 25', després d'una galopada "marca de la casa" d'Albert que la defensa visitant només va poder tallar derribant-lo dintre de l'àrea, però abans del descans el Vall d'Alba va empatar en una jugada molt protestada pels locals al reclamar fora de joc. En la segona part, ambdós equips van disposar de múltiples ocasions per a marcar, però va ser el Benicarló, per mitjà d'Albert a passada de Guaje, l'únic que va aconseguir batre la porteria contrària. Una vegada finalitzat el partit, tanguen en l'accés a vestuaris que, afortunadament, no va passar a majors.

Alineació del C.D. Benicarló: Castañeda, Àvila, Hèctor, Carlos, Pepe, Ledesma (Marc 70'), Guaje, Guillermo (Ramia 90'), Albert (Eloy 78'), Escura i Johan.

LA VARIANT: EL BLOC ACUSA D'INCOHERÈNCIA AL PP

text REDACCIÓ

Jose Luis Guzmán, en nom del Bloc de Benicarló, va manifestar el dimarts "la poca coherència dels plantejaments del PP en el tema del desviament de la N-340". Segons Guzmán, al PP "aposten per defensar la terra dels llauradors i modifiquen i aproven en el concert previ el passar uns 2500000 m2 d'agrícola a industrial". Encara que el Bloc assumeix part de la responsabilitat per les decisions que van pendre en el govern bipartit amb el Psoe, recorda les declaracions del PP: "El Sr. Castejón diu que el traçat que s'executarà és el que des de sempre ha defensat el PP", i l'absència de Jaime Mundo, ex alcalde, en el Ple de 2005 on s'havia de decidir el traçat.

Per altra part, i en referència al recent vot en el ple, el Bloc s'ha manifestat favorable a la gratuïtat de l'AP-7, però lamenta la prorroga en 2006 de la concessió del peatge fins a 2019: "Per això ens van adherir a la plataforma en demanda de la gratuïtat". Guzmán

El PSPV acusa a Urbanisme de "regalar un solar al Consell"

text REDACCIÓ

El portaveu del PSPV a Benicarló, Enric Escuder, va denunciar la "fatxenderia" de l'edil d'Urbanisme, Antonio Cuenca, "de regalar els baixos del centre sociocultural que construí l'Ajuntament per a situar allí la seu de la comissaria de Policia de la Generalitat".

Segons Escuder, aquest oferiment suposa "caure en el mateix error que es va cometre al regalar a la Conselleria els terrenys de l'actual centre de salut". "Ni la planta d'edifici proposat ni les comunicacions són adequades", va ressaltar l'edil, que va remarcar "la idoneïtat" de l'edifici per a albergar la Banda de Música i l'escola per a adults, "que permetria crear una llar de jubilats en la zona nord del poble".

Sense VPO

Finalment, Utiliano Martínez va lamentar que "el PP haja eliminat d'un cop de ploma la reserva del 30% de VPO de les bases de cada programa urbanístic". Per a l'edil socialista, la Comissió Territorial va avalar aquesta exigència i li va recordar a l'edil Cuenca que "la legalitat la dicten els jutges".

Per al PSPV, els 36 habitatges de Sant Gregori "seran els únics que es construiran en l'actual legislatura".

afegeix que després de l'actitud "vergonyosa i hipòcrita" en el canvi de posicionament el dia del ple de 2005, el PP "no es pot amagar darrere de cap pancarta"

Per finalitzar, Guzmán recorda la perillositat de l'actual carretera i al possibilitat que li dona al PP la majoria absoluta per invalidar l'acord plenari de 2005.

El portaveu del PSPV a Benicarló, Enric Escuder, va denunciar la "fatxenderia" de l'edil d'Urbanisme, Antonio Cuenca, "de regalar els baixos del centre sociocultural".

www.3x4.info

CADA COP COMPREM MÉS PLÀSTICS

Quan tornem a cas amb la compra i disposem els productes als llocs pertinents, sovint, descartem una gran quantitat de plàstics i cartrons dels envasos i embalatges. I la cosa pot anar a més per les estratègies que estan implantant els supermercats i grans superfícies. Cada cop és més difícil comprar aliments al detall, que no vagin envasats en safates de *porexpan*; primer fou la fruita i verdura, després el pa i els pastissos, la carn... Darrerament, el supermercat Mercadona ha eliminat també la venda al detall d'embotits i formatges. Aquestes accions, beneficioses per a les empreses perquè redueixen la necessitat de treballadors, fan que els consumidors perdem una opció de compra, a més a fer-nos endur cap a casa més plàstic, que evidentment, paguem.

Durant el segle XX, la distribució i comercialització d'aliments i altres productes ha canviat molt amb l'aparició d'un nou model, basat en supermercats i hipermercats de grans cadenes de distribució, que ha anat substituint els comerços tradicionals com les botigues o els mercats centrals. Vora de 2 milions de ciutadans entren cada dia en els més de 300 hipermercats que hi ha a l'estat. Sols cinc grans cadenes –Carrefour, Mercadona, Eroski, Alcampo i el Corte Inglés– controlen la distribució d'un 55% dels aliments venuts. La "revolució del supermercat" es basa en una sèrie de mites com la varietat d'oferta, la qualitat dels productes, el menor preu i la rapidesa de compra. Les grans cadenes empresarials de distribució generen la repulsa dels moviments altermundistes i ecologistes arreu del món perquè afavoreixen un model social i ambiental insostenible. La concentració de la distribució en poques empreses fa que s'exploti els agricultors d'arreu del món – els preus de venda són un 420% dels d'origen- i marquen l'oferta als consumidors. Són anti ecològiques per l'elevada quantitat d'embotits superflus, pels aliments i altres productes portats de llocs molt allunyats – aliments, fuel- i perquè afavoreixen l'ús del vehicle privat quan s'ubiquen fora de les ciutats. El passat dia 17 de novembre es celebrà per primer cop el dia mundial contra el "supermercadisme", contra les grans cadenes de distribució.

En aquest article, ens centrarem en l'embalatge excessiu dels supermercats i en les seves conseqüències. Les grans cadenes de distribució retiraren els envasos no retornables de begudes, per no haver de destinar una superfície al seu magatzematge i uns operaris a la seva gestió. Foren reemplaçats per envasos, primer de PVC, substituïts posteriorment pels de *tereflat de polietilè* (PET). Les bosses es donen gratuïtament i han afavorit l'abandonament del carret o del cabàs de la compra. El sobreembalatge és freqüent en molts productes amb diverses capes de plàstics o cartró. La grandària dels envasos s'ha reduït i hi figuren les dosis úniques, menors a un litre, de sucs, batuts i altres làctics. La darrera

incorporació ha seguit les safates de *porexpan* o poliestirè expandit per a fruita, pastissos, embotits o carn. El *porexpan* no pot reciclar-se i la seva destinació és la incineració per produir energia o l'abocador. Els restes d'envasos i embalatges representen vora del 80% del volum i prop d'un 40% dels nostres residus encara que paguem per ells un 15% del preu.

A 1997, es publica la Llei 11/97 d'Envasos i Residus d'Envasos. La norma responsabilitza les empreses dels residus dels envasos de tots els seus productes posats al mercat. Es van

establir dues possibilitats per les empreses. el sistema de dipòsit, devolució i retorn –pagament d'uns diners per l'envàs recuperats quan es torni- i l'adscripció a un Sistema Integrat de Gestió (SIG) com Ecoembes o Ecovidrio. Els SIG són entitats privades sense ànim de lucre que garantiran la recollida selectiva dels residus i el seu posterior reciclatge o reutilització pel pagament d'una quantitat per envàs posat al mercat. La conseqüència pràctica de la llei ha seguit la desaparició dels envasos retornables, per la influència de les grans superfícies, i el traspàs de responsabilitats al consumidor que, "com a bon ciutadà", ha de dipositar els envasos buits als contenidors verd o groc.

A finals dels anys vuitanta, hi havia a l'actual plaça de la Constitució un supermercat amb envasos retornables i es podia comprar al detall fruita, verdura i embotits. Posteriorment, van anar instal·lant-se supermercats de Mercadona, Dia, Lidl, Aldi Ecoconsum i Eroski que pràcticament han acabat amb les botigues de queviures del poble. Aquestes mitjanes i grans superfícies han anat envasant els seus productes a granel en safates de *porexpan* i reduint el nombre de treballadors. També han disminuït l'oferta de productes amb la introducció de les nomenades marques blanques.

El procés, sovint, sembla inevitable, però no té perquè ser així. Països com Dinamarca, Alemanya o Txèquia obliguen a fer envasos retornables per a certes begudes. A Suïssa i Irlanda, les bosses de plàstics es paguen i el seu consum s'ha reduït molt. A l'Estat Espanyol, algunes grans cadenes han implantat certes mesures com les bosses de pagament (Lidl) o les caixes pels compradors amb bosses pròpies (Alcampo) clarament insuficients. El grup municipal d'Izquierda Unida de Salamanca (2005) presentà una moció, no aprovada, perquè l'ajuntament signés acords amb les grans superfícies per a recuperar els envasos retornables i les bosses multiusos. El departament de Medi Ambient vol implantar el sistema d'envasos retornables pels envasos de 2 litres però la patronal del sector ja ha manifestat la seva oposició.

Amb el greu problema de gestió dels residus, aplicaran mesures en aquest sentit els ajuntaments?

Pere Bausà

“FORA LA N-340 DEL CENTRE DEL POBLE”

Eixe és un dels grans objectius de Benicarló, per la seua perillositat i per significar una barrera al creixement urbanístic i econòmic. Davant d'això tenim un Partit Popular que continua fent bandera de la confrontació social i de l'obstrucció a les inversions de l'Estat perquè governa José Luis Rodríguez Zapatero, igual en la N-340 a Castelló com a Benicarló-Vinaròs. L'interès partidista per davant de l'interès general.

El populisme del PP els porta a desdir-se del què han fet i dit en els darrers 12 anys:

- 13.03.1996 Jaime Mundo comunica l'acord de Ple al MOPTMA amb l'alternativa A, sense cap al·legació. S'aprova per unanimitat. Són regidors els Srs. Marcos Marzal i Antonio Cuenca.
- 31.12.1997 Reial Decret pel qual José María Aznar prorroga 13 anys la concessió de l'autopista a AUMAR, des de 2006 fins 2019.
- 28.11.2002 Jaime Mundo al Ple: s'incorpora a l'homologació del sector Sant Gregori II, “Ciudad Sénior”, la denominada opció A. S'aprova per majoria.
- 29.10.2003. Entra al Registre de l'Ajuntament l'Estudi Informatiu de l'Autovia Castelló-Hospitalet de l'Infant..., essent ministre el Sr. Alvarez Cascos. Es presenten 606 al·legacions entre les que no n'hi ha cap dels Srs. Eduardo Arín ni Francisco Vallés.
- 23.12.2003 Jaime Mundo al Ple: l'opció A i una única al·legació al traçat, la de la curva de la Fossa Pastor i un pont sobre camí privat.. S'aprova per unanimitat.
- 24.10.2005 L'Executiva local del PP tramet als mitjans de comunicació una carta signada per Antonio Cuenca, en la què exigix al govern local PSOE-BLOC l'actuació immediata de la variant A en marxa, i menys anàlisi de cada opció.
- 26.11.2005 Junta de Portaveus. Marcelino Domingo es manifesta favorable a l'opció A.
- 29.11.2005 Ple de l'Ajuntament. L'opció A és aprovada amb els vots en contra del PP.
- ...2007. Francisco Valles dirigix una carta a l'Ajuntament, referent al Concert Previ del PGOU, en la qual demana que tot el sòl rústic protegit entre la N-340 i l'autopista siga declarat rústic comú.
- 05.02.2008 Ple de l'Ajuntament. S'aprova per unanimitat el Concert Previ del PGOU, amb el traçat A de la carretera i una afecció aproximada de 750000m2 que es transforma de sòl rústic en sòl urbanitzable residencial i industrial: ningú al·lega res.
- 20.02.2008 Comissió informativa d'Urbanisme. El Sr. Cuenca davant la proposta del Consell Agrari diu que ara ja no és el moment d'estar en contra de la variant de la N-340, però que ho acatarà per disciplina de partit.
- 25.02.2008 L'Alcalde Marcelino Domingo treu de l'ordre del dia del Ple, el punt número 10, que era la Proposta del Consell Agrari.
- 02.03.2008 Els Srs. Marcelino Domingo, Jaime Mundo, Eduardo Arín, Francisco Vallés, Andrés Martínez,..., encapçalen la manifestació.
- 27.03.2008 El Sr. Cuenca dóna compte al Ple del Decret d'Alcaldia pel qual es traslladava al Ministeri de Foment la proposta del Consell Agrari.

Esperem que el PP deixi de manipular la gent de bona voluntat perquè el projecte és imparable, la necessitat de la circumvalació és imperiosa i volem que l'actual N-340 siga ja una via urbana.

GRUP SOCIALISTA MUNICIPAL

El dilema dels ajuntaments: les escombreries.

El problema de les escombreries està arribant a una situació crítica per a tots els pobles de la nostra província. Portar-les on sempre les hem abocat, no és possible en tots els casos, perquè ens ho han prohibit, perquè és il·legal o perquè el SEPRONA ja ens ha multat. És una responsabilitat directa dels Alcaldes i, conscients que no poden tindre una solució individual, miren les administracions superiors que acordaren i pactaren uns plans zonals.

Ningú ha explicat, ni el Partit Popular ni la Conselleria de Medi Ambient, el retard del pacte que suposà els plans zonals i del calendari d'aplicació. Ningú entén perquè no està la DIA (declaració d'impacte ambiental) de l'abocador de Cervera després de tants anys. Qualsevol pot pensar que els motius no són tècnics ni administratius, sinó més bé que potser el PP està pensant a canviar el model aprovat, és a dir, enterrar les escombreries, per la cremació i la generació d'energia. Si és així que ho diguen. Nosaltres no sabem qui són els beneficiats de la ineficàcia i els incompliments, però si que sabem qui són els perjudicats: els Ajuntaments i els ciutadans.

Prova del caos que provoca la passivitat de la Conselleria és que, fins i tot el president de la Diputació diu que “està hasta el pirri” de les Conselleries; que el Ple de la Diputació aprova una modificació del conveni amb TETMA, concessionària de la Planta de purins de Sant Mateu, que es queda en aigua de borraines quan el Consistori sanmatevà, per unanimitat, rebutja la planta de transferència. La Conselleria obliga la Diputació a una política de parxeo, on queda en evidència la incapacitat de la Diputació i de la pròpia Conselleria.

Dimarts passat la Direcció General de Canvi Climàtic de la Conselleria de Medi Ambient havia de tindre una reunió amb els 49 Alcaldes del Consorci de la zona 1, i no s'hi va presentar. Allí van tractar de salvar la papeleta els dos vicepresidents de la Diputació, Srs. Aparici i Martínez, sense resposta, simplement fugint per la tangent.

Però vet aquí que ja apunta la solució transitòria, la que presenten les empreses, tant TETMA com la UTE concessionària del pla zonal: plantes mòbils de transferència. Grans solucions a costelles dels ciutadans. Com exemple pot servir Benicarló que amb una producció de 40Tm/dia i a un preu aproximat de 100€/Tm., per 365 dies i dividit per unes 15000 unitats urbanístiques, dóna un augment de la taxa d'escombreries de 100€/vivenda i any. Al final, qui paga el pato?.

**J.Enric Escuder, Diputat provincial.
04.04.08**

FOTO!

“Els contenidors estan enfront de l'administració de loteria molt prop del quiosc de premsa Muchola. Per favor, respecten als veïns, a ningú ens agrada tenir les escombreries a la finestra de casa.”

Envia les fotos a
laveubenicarlo@terra.es

Dimecres 23 Dia del Llibre

18.00 h Lliuraments de premis del XXIII Concurs de Contes Carmen Segura. Centre Cultural Convent de Sant Francesc - Mucbe. Regidoria de Cultura.

Migrant a GNU/Linux (...des de Windows) - Part 1 de 3

text PABLO OLMOS

A finals de mes estarà disponible la darrera versió d'Ubuntu, la 8.04, possiblement la distribució del Sistema Operatiu Linux més popular en aquest moment i la que té més possibilitats de competir en el producte estrella de Microsoft, Windows Vista. És per això que anem a reproduir una sèrie d'articles per a donar a conèixer aquest programari.

Tots tenim molt clares les diferències per les què ens decantem per usar GNU/Linux. Generalment per assumptes d'estabilitat, seguretat i en moltes menys ocasions per la filosofia que hi ha darrere. És així que quan em pregunten per GNU/Linux, als potencials nous usuaris, més enllà de "detalls" com la seguretat, els preocupen coses que han de veure més amb la usabilitat diària: Podré instal·lar programes? On s'instal·len els programes? On està la carpeta "Arxius de programa"? Aquesta situació seria un problema major amb un usuari mitjà de Windows, en canvi els que només usen accessos directes en l'escriptori o en el menú no tenen problemes, al cap i a la fi, qualsevol distribució de GNU/Linux té un panell o menú on es pot fer el mateix.

De qualsevol manera, abans d'arribar i instal·lar una distribució, la major part de la gent espera que el seu GNU/Linux funcione "com un Windows, però millor". És per això mateix per la qual cosa és tan important tindre en compte que GNU/Linux no funciona igual. En cap cas açò haguera de desanimar el lector: tindre-ho clar ajudarà a fer que la migració siga més fàcil. Bàsicament, cal canviar-se el "xip". El meu lema és: "Tot el que es feia en Windows, es pots fer en GNU/Linux". Repetisc, no és una "versió millorada" de Windows, ni pretén ser-ho.

L'objectiu d'aquesta sèrie d'articles serà intentar comprendre els punts que em pareixen més importants a tindre en consideració en ingressar a les terres del pingüí.

Dependències i llibreries

Al contrari de les aplicacions de Windows, en que cada aplicació ve amb totes les distintes "parts" i funcions del programa per al seu funcionament correcte, en els sistemes Unix-like ("com GNU/Linux") cada aplicació depèn de l'agrupació de molts "subprogrames" perquè funcione. La idea darrere d'aquest estil (que dit siga de pas

és el que va fer Unix) és que en compte d'un gran programa que realitze tot, existisquen diversos programes en què cada un servira per a una cosa, però que aqueixa cosa la fera bé. I per a realitzar tasques més complexes, van fer que aquests programes pogueren interactuar entre si. Aquestes funcions (o subprogrames) es coneixen com a llibreries o biblioteques. La gràcia d'açò consisteix en que si ja hi ha un programa per a realitzar quelcom, perquè fer-ne un de nou? Açò justament no passa en Windows, on cada programa ha de vindre empaquet per complet.

Pot sonar un poc embolicat, però veuran que amb un exemple s'aclarix tot. Prendrem a Evince, un visor de documents (el que ve per defecte en Gnome), que entre moltes de les seues funcions pot visualitzar arxius JPEG, per a açò necessita entendre com interpretar l'arxiu i mostrar-lo. Per a açò ja hi ha una llibreria que ho fa. A més és visor de PDF, per la qual cosa també requereix una llibreria apropiada per a això. Ara, suposem que vull instal·lar GIMP, un programa per a manipular imatges, perquè vull retocar una foto que tinc en format JPEG. Per a realitzar açò, GIMP necessita la mateixa llibreria que Evince, i com ja la tinc instal·lada, ambdós aplicacions la compartixen (molt més sa, no?). Açò comporta diversos avantatges, i el que em pareix més important, és la grandària de les aplicacions. Les aplicacions de GNU/Linux són notablement més lleugeres, ja que la majoria de les aplicacions compartixen llibreries, estalviant-se molt espai en el disc. Poques vegades alguna aplicació supera els 100 MB. Per exemple, Braseró, una aplicació per a cremar discos, instal·lada no supera els 4 MB.

És així, com veurem sovint el terme de dependències quan vullguem instal·lar les diferents aplicacions. Per sort nostra, la majoria de les distribucions vénen amb aplicacions que poden manipular les dependències, per la qual cosa tampoc haurien de causar molts problemes (porte usant Ubuntu un bon temps i fins ara mai he tingut un problema d'aqueix tipus).

Espero haver aclarit un poc aquest concepte... mantinguen-se sintonitzats, que en la segona part escriuré sobre el que em va causar més dificultat comprendre en la migració a GNU/Linux... l'estructura dels directoris (tremolo quan ho recordo).

Pablo Olmos de Aguilera Corradini
<http://glatelier.wordpress.com/>

LAS BIRLAS

text LA FILOXERA

Van aparèixer a final dels anys vuitanta i van desaparèixer el 1993. Al principi eren quatre membres que van actuar aproximadament de l'any 90 al 92, debutant a Peníscola, i seguint amb actuacions a Benicarló (Cactus), Vinaròs, Tirig, Vilareal... Amb l'afany de millorar la qualitat dels seus temes van buscar un segon guitarra i va aparèixer Juanan. Van actuar a Tortosa, Alcanar... i es van separar una any després. El seu estil; Rock Pop potent, versions de Radio Birmania, Hoodo Gurus i el tradicional arranjament que van fer d'una cançó de Grease, que van titular "La Gran mamada" (Article de La Filoxera nº12, Setembre 1998)

Components:

Bateria: César Jimenez Sánchez (Tsunami)

Baix: Antonio Cucala "Ñoño" (Color de Garatge, MÑM...)

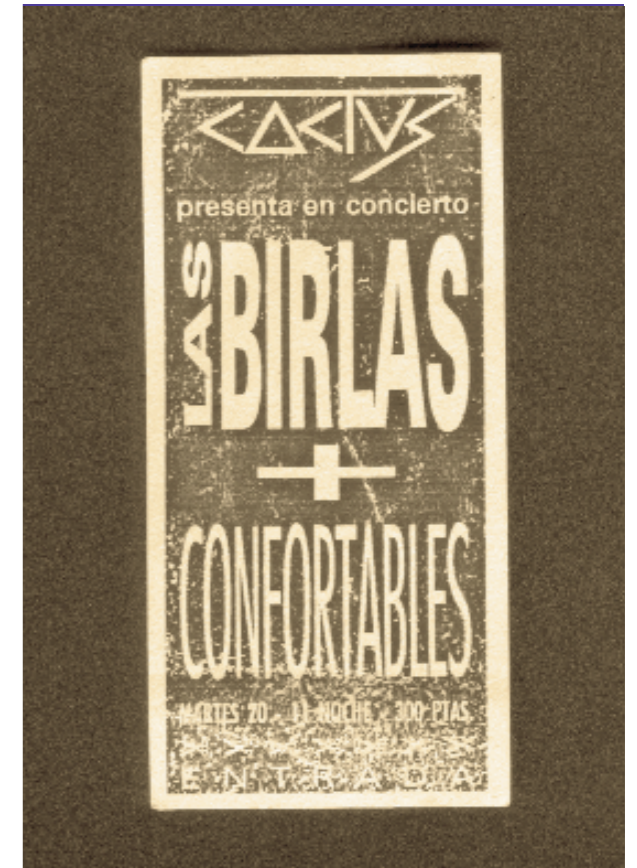
Guitarra: Juan A. Ebrí "Coco" (Eppursi muove, Tsunami...)

Guitarra: Juan Antonio Maiafre

Vocalista: Victor Albiol Llorach

Discografia:

Una cinta que va donar moltes voltes als radiocassetes dels aficionats del moment.

Dr. Climent

PERNIL ABRIL 2008

Aquesta setmana, el doctor -que és un gourmet- no s'ha pogut resistir als encants de la seua infermera turolesa qui, per omplir aquestes vesprades tan acalorades de primavera, l'ha convidat a berenar pa i pernil del seu poble al bucòlic entorn de l'ermita de sant Gregori. El metge, que amb poc en té prou, ha contribuït amb una ampolla de vi del Pinell de Brai. Arribats al temple i després de calmar la set amb uns glopets d'aquest verí, va començar el brain storming. La pubilla anava tallant pernil i separant-ne meticulosament la cotna i comentava al doctor els beneficis que es podien treure d'aquesta cansalada. Mostrant la pitrallera al doctor assegurava que es tractava del mateix teixit adipós. La cotna que era una cosa així com la silicona i podria ser utilitzada per les clíniques estètiques per fer implantacions amb aquest subproducte amb denominació d'origen.

NOTA: Aquesta infermera no es la turolesa del Dr. Climent, demanem disculpes al doctor (o no)

FEUDALISME

Bona nit, veïns i veïnes; bona nit, companys i companyes d'aquesta pesta depredadora que ens ha unit a tots i a totes per poder salvar les nostres terres, on tenim la nostra llar, el nostre mitjà de subsistència, el nostre lloc d'encontre, símbol de projectes i d'il·lusions, i el nostre futur.

Ara, entrant en matèria, us diré que la prepotència que han demostrat i demostren els nostres polítics ha arribat a tal extrem que ni tan sols no es molesten a informar-nos de què pensen fer de les nostres propietats.

Van començar a esquarterar el nostre País pel sud. Mentre els mitjans de comunicació ens mostren els drames d'uns altres països, ells van fent al nostre totes les aberracions que

els dona la gana. Perque ací, no ens enganyem, en aquest país, estem molt bé, ací no passa res, estem en el país del color i dels perfums, dels coets i de les falles. També estem en aquest país per ofrenar noves glòries a Espanya.

Un mal dia a tots els propietaris i totes les propietàries de terrenys, siga de la partida Palmar, siga de la partida Sanadorlí, perquè encara no sabem on els interessa més col·locar-nos, rebem una maleïda carta, això sí!, amb "acuse de recibo", en què ens comuniquen... Per a què repetir el que ja hem llegit mil vegades? De segur que més de la meitat dels que estem ací ens la sabem de memòria.

El dia 25 de març a les 17 h. uns quants veïns i veïnes ens personem a l'adreça que tan amablement ens indica la carta. Allí ens mostren els plànols del que serà en un futur molt pròxim el Bé Comú, de no sé qui!, ja que a tots els propietaris i propietàries ens arruïnen. I eixe grup catalogat de Bé Comú, no el coneix ni sa mare!

Però, al mateix temps que ens presenten el nostre futur, incert i desolador, ens estan mostrant -cada cosa té el seu nom- la seua cara i la seua Gran Butxaca, els milers i milers d'euros que guanyaran tots els polítics que hem col·locat en els nostres ajuntaments gràcies als vots que han obtingut pel seu BEN FER.

Nosaltres els hem legitimat, els hem autoritzat a fer el que vulguen, segons sembla. Per això els demane que algú m'explique la diferència entre el senyor feudal i el senyor PP. Què pretenen? Que agafem el mocador de farcell i ens n'anem? Almenys que ens diguen on?

De debò es creuen que ens conformarem? La porten clara! El futur està en les nostres mans i no en les d'ells. Que sàpien que defensarem les nostres propietats i que no ens les deixarem furta així com així. Que sàpien que anirem on calga per defensar els nostres drets i que els costarà molt tirar-nos de les nostres cases i de les nostres terres, que hem adquirit amb molt de sacrifici. Aquestes sènies i aquestes terres seran nostres i dels nostres fills perquè el dret a la propietat, legítimament adquirida, està consagrat a la Constitució i al dret internacional.

I, com que considerem que ens assisteix la raó, la defensarem amb les lleis i amb tota mena de mobilitzacions on calga i quan calga.

Visca la terra!

María José Corihuela Beltrán

UNA ALTRA FILOSOFIA?

Quina sra. consellera? Una vegada més, el PP valencià ens ha fet quedar malament als valencians i ara davant la tomba del nostre benvolgut rei en Jaume, a Poblet, on el Sr. Camps no s'ha dignat fer acte de presència. L'excusa de mal pagador que heu hagut d'improvisar, sra. Miró, ha estat que la Generalitat Valenciana organitza un "aniversari propi" (?), dels 800 anys del naixement de Jaume el Conqueridor. Això, però, també ho fan - un "aniversari propi"- els altres tres territoris de l'antiga Corona: Aragó, Catalunya i les Illes Balears i no els ha impedit fer acte de presència amb la màxima representació -els tres presidents: Iglesias, Montilla i Antich- a Poblet, en la celebració conjunta de l'esdeveniment jaumí. Nosaltres no, una consellera i prou: al Sr. Camps no li ve de gust "ajuntar-se" amb els altres tres presidents i comprovar que parlen la mateixa llengua i que compartim una mateixa història.

Qui són els separatistes?

Marc Antoni Adell

ve de la pàgina anterior

nom a algun carrer important. o millor encara el nostre poble passarà a dir-se "Ciudad de Cuenca".

ÉS SUPERPORT

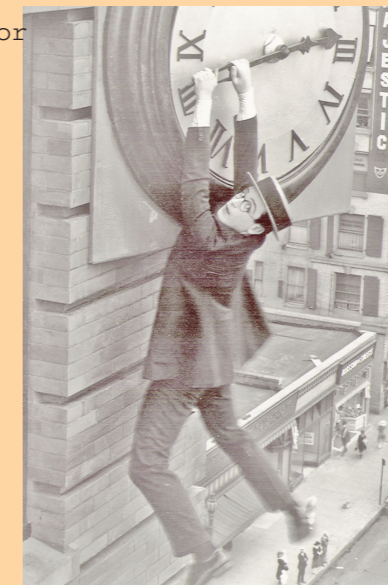
La cançó del celebrat Jósmar -aquell que sortia amb taparabos al programa de Buenafuente- amb només la modificació d'una lletra. Un tafaner ha vist per l'Internet que el port de Benicarló està previst que algun dia passe a ser més del doble de gran del que és ara. Un altre tafaner ha dit que si es fa el superport a Peníscola que es preparen la barqueta per poder accedir al casc antic perquè segurament es quedaran sense platja. Tornarà el tombolo que dèiem abans. Al temps.

ENLLUMENAT NADALENC

La zona dels voltants de l'Auditori sembla cada vegada més tercermundista. Les tanques amb els cadenats ABUS -que de moment semblen ser l'única obra definitiva escomesa per l'Ajuntament- o el terra fet pols o els fanals sense funcionar durant tot l'anterior cap de setmana donen una imatge entranyable i simpàtica del nostre Benicarló. Per sort, conservem l'esperit nadalenc i a l'hora d'escriure això no havia llevat ningú el bonic lletrero de l'Estel del Collet.

BOSSES DE BROSSA

Es veu que algú ens va escoltar. Ja li han llevat la bossa de plàstic negra que li havien plantificat als senyal de trànsit que hi havia al principi del carrer la mar, a la cruïlla de Mutxola. Sembla que definitivament la direcció del Joan Carles I serà l'actual. No és per ficar-nos medalles però sembla que algú ens llegeix.

SENYAL FANTASMA

En lleven una i en figuren una altra. Però no acabem de veure-li la utilitat. Com dèiem l'han canviat per una de direcció prohibida però ... mirant a Mutxola. A veure, si els cotxes només poden pujar el carrer la mar i girar, obligatòriament, cap al Joan Carles I o el Rei En Jaume, que són de direcció única, qui se la trobarà de cara?

CUARTO MILENIO

Com del far antic, aquell que van abduir els marcians, ningú en sap res del *tub tobogan* que hi havia al jardinet de Pons.

MIEDO, TENGO MIEDO

Tan gran va ser el canguelo que van agarrar els periodistes després del darrer ple quan alguns ciutadans irats manifestaven amb contundència les seues disconformitats amb el regidor Cuenca, que no van gosar treure les càmeres per filmar res. I és que l'ambient es podia tallar amb un ganivet.

FELICITACIONS

Un tafaner assegura que no és cert el rumor que circula pel poble segons el qual algunes associacions culturals que feien compte d'anar-se'n a desenvolupar les seues

activitats a l'antic garatge de Martines han enviat un telegrama de felicitació a l'Ajuntament per la ubicació de la comissaria de la policia autonòmica. Com és la gent, com és la gent!

MATICEMOS

Un regidor està deu minuts tractant de donar una explicació a un membre de l'oposició. Quan se li esgota la paciència pren la paraula ell (ell per antonomàsia) i amolla: "Lo que él quiere decir es...". I en deu segons queda tot entès.

RECUPERACIONS PATRIMONIALS

Segons el regidor Cuenca a la rotonda de la Ratlla del Terme volen ficar el molló que un dia es va emportar per davant un cotxe i el va acabar de fer desaparèixer la pala. Sembla que cada rotonda a de portar un element arquitectònic en vies de desaparició (o desaparegut). Primer va ser l'aljub, a la rotonda del polígon Industrial, ara aquesta i després ... una caseta de volta a sant Gregori, el far a la Parreta, un dels bocois del vi Carlon al port, ... Deu ser la nova política de recuperació del patrimoni engegada pel PP? La imaginació al poder! Que deien al maig del 68. Són bons estos pperos.

PANCARTA ELECTORAL

A veure, que les eleccions del més de març ja han passat! Ho diem perquè tenim al que va ser candidat per esquerra a les passades eleccions per Castelló, el benicarlando Barberà, encara, en alguns panells publicitaris que hi ha per la N-340. Un tafaner ho ha vist. Home, que ens el gastaran amb tant de sol pegant-li a tord i dret. A veure si ens el gasten abans d'hora i no ens arribarà a les properes. Que es preparen ben renyides entre partits semblant.

El Benicarló 'underground'

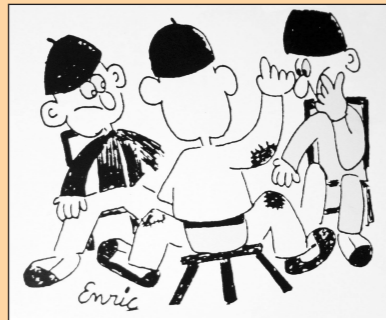
text LA COLLA DE TAFANERS

LA CARN, A PES

Però no hi ha cap tafaner que en sàpiga el preu, tots ho juren. El que hauria de fer l'Ajuntament és col·locar mobiliari urbà adequat a l'entrada al barranc d'Aigualiva per la general perquè encara que una castanya baix d'una olivera o entre faveres pugua quedar molt bucòlica, s'ha de convenir que l'espectacle és poc edificant.

CANAL 9 I LES PUTARRANGUETES

Ens han contat que els de Canal 9, entre els reportatges de la fórmula uno i el transvasament, va ensenyar a tot el país un muntatge en què es donava a entendre que Benicarló era un paradís del putam. Una vegada que vénen i encara és per fotre-se'n. Un

circ, van muntar un circ per poder treure alguna cosa per la tele.

YO ME BAJO EN LA PRÓXIMA, ¿Y USTED?

Diuen que aqueixes senyoretetes que fumen, protagonistes del documentat reportatge de abans esmentat, miren de fer els seus tractes al cotxe de línia, sí, eixe que va entre la ciutat veïna del nord i la del tombolo. "Escolte, vosté és molt jove i molt guapo, mire, si vol, per uns diners..." I tot això

entre mares que porten els seus fills a omplir papers o vellets que se'n van al metge o ...

HAROLD LLOYD

Ens ho van contar així. Un municipal subjecta un malfactor que mou camorra a la porta d'un casal faller. El té ben enxampat, immobilitzat de braços. Un segurata (no es deu dir així, segurament) es veu el delinqüent i pensa que aquesta és la meua i li vol etzibar un cop a la cara. El xoriço s'ajup i rep l'agent de l'ordre. Ens ho van contar així.

MEDALLA ASSEGURADA

De moment no serà possible, però si algun dia el io-io aconseguix interessar al COI com a disciplina olímpica, el nostre regidor d'Urbanisme ens portarà una medalla d'or. I el rebrem com un heroi. I li farem un carrer. Millor, li canviarem el

Senyora Garcia

Aix és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Sabia que açò havia de passar. Sabia que hi hauria una setmana que, pel que fóra (droperia, apatia, mandra, imponderables en general) no em podria llegir La Veu de Benicarló. I és per aquest motiu que des de fa setmanes, tal vegada mesos, tinc amanit aquest escrit perquè no em pugua dir ningú que no sóc una persona compromesa i que em deixo la feina a mitges.

És clar que he de començar demanant disculpes, que vosté em pot dir que he dedicat un grapat d'hores a mirar la tele, a passejar o fins i tot a tocar-me la bossa, però ja li dic, la naturalesa humana es comprén que té aquestes coses. Quan et ve de gust fer alguna cosa (qualsevol de les tres que acabo d'esmentar) el temps el treus d'on siga, però quan les poques ganes de treballar s'han apoderat del cos, tot són puces i excuses de mal pagador. Comprenc que s'ha de ser formal a la vida, sí, ho comprenc i fins i tot -li ho juro- m'agradaria ser-ho.

Potser el que em passa és que no tinc ganes de saber-me'n res, que cada vegada que escolto la ràdio, que llijo el diari o miro un telenotícies un calfred em puja fins els polsos i em quedo, naturalment, glaçat. Ho veig tot molt malament, m'ho fan vore tot molt malament. Porto sentint, li ho juro senyora Garcia, la paraula crisi des que tinc més o menys ús de raó, però en la vida l'he sentida amb la virulència, sí, virulència actual. Entre tots em tenen esglaiat. Que si la sequera, que si el totxo, que si no sé qui ha dit que en les properes dècades, per anar mig bé el món, caldrà que moren dos o tres mil milions de persones perquè com fa dies que no hi ha guerres d'aquelles grosses i la

gent no es mor ni per un Santo Cristo, una o altra se n'hauran d'empescar per tornar-ho a fer tot.

Vosté, amable i pacient senyora Garcia, es preguntarà què tenen a vore totes aquestes cabòries i fins i tot àdhuc amb la seua revista. Doncs sí, mire, li ho diré. Veient el que veig i sentint el que sento, quan llijo La Veu de Benicarló m'entren unes delicioses ganes de riure i justet aquesta setmana he estat tan mahumorat que no m'ha vingut de gust xalar-me'n una miqueta. Deu ser masoquisme això meu. Perquè ja em dirà si no es per partir-se de riure que estan com està tot hi haja gent que es preocupe per la volumetria d'edificació del seu seti, que el personal estiga capficat a lluir els seus vestits de fallar o de penitent o jo què sé. Un mal dia i avant, tinc un mal dia i ja fa dies que sabia que aquest mal dia em vindria. Com la bombolla immobiliària, que tothom l'esperava i ací la tenim, amb obres parades, preus a la baixa, joves cobrant de l'atur i calamitats diverses.

Suposo que hauran dedicat les pàgines corresponents a l'inclit senyor Cuenca. Tenen un xollo vostés amb aquest cavaller, és como el rayo que no cesa. Té el

do de la ubiqüitat, el do de l'eloqüència i, sobretot sobretot, té la virtut que si més no fa tot l'efecte que sap el que es porta entre mans. Amb un regidor tan marxós tenen garantida una legislatura. També suposo que Pere Bausà ens haurà confirmat alguna calamitat i que ja hauran anunciat que el senyor Jaime Mundo, des del seu escó de les Corts, ha fet centenars de mils de milions de gestions perquè Benicarló siga referent de la risa del País Valencià. M'encanta el senyor Mundo; per què no dediquen un dia un monogràfic a blasmar tot el que el nostre pare de la pàtria ha fet pel nostre poble? Ah, sí, ja ho comprenc, perquè segur que amb cinquanta revistes com la seua no en tindrien ni per començar. I també suposo que li hauran donat alguna panissola a algú de l'equip de govern i que els tafaners hauran continuat fent amistats amb la Humanitat en general. I que deuen haver fet alguna portada ben xula. I que els del futbol... deixem-los estar, que prou llàstima fa vore com arrosseguen el prestigi de la seua revista.

I ja n'hi ha prou.
L'ESPIFIADA DE LA
SETMANA. Què li ha paregut?

Maledicció Cultural

No anem a descobrir ací que la inoperància política ens ha portat a tindre unes infraestructures culturals que no cobreixen, ni de bon tros, les necessitats de la nostra ciutat. Sobretot, tenint en compte, que tenim el teixit associatiu més important de la comarca.

Una política cultural que ha anat, com vulgarment es diu, "a salto de mata", ens ha portat a aquesta situació caòtica però el que més fot, i disculpeu la paraula, és que, fins i tot, la incompetència de l'administració local ens ha barrat, fins ara, que puguem tindre aquestes infraestructures culturals a través d'una entitat privada com és la Fundació Compte-Fibla.

No anem ací a contar la història, les peripècies i els entrebancs que ha patit la Fundació al llarg de la seua història per poder portar a termini el que va desitjar el difunt José María Compte en el seu testament. El tema d'aquesta setmana és prou aclaridor i a les hemeroteques em podem trobar més, de coses, sobre aquest tema, però el que és necessari, repetim, necessari recalcar, és la vergonya aliena que podem sentir molts benicarlandos pel tracte injust que ha rebut la memòria d'aquest benicarlando tan exemplar, quan estem veient com la seua imatge s'associa a un descampat infame en lloc de veure un bonic edifici cultural com era la seua voluntat.

629

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Dos convenis signats, un al 1991, amb Rambla d'alcalde, i un altre, al 1998, amb Mundo, no han servit per desbloquejar una situació vergonyosa maleïda que l'únic que necessitava era la voluntat política per tirar-los endavant. Voluntat política i inversions. I, "con la iglesia hemos topao", els diners. No importa que el nostre poble siga un desastre en infraestructures culturals, no importa que el nostre ajuntament s'emporte

una bona tallada d'aprofitament per urbanitzar els terrenys en qüestió, no importa que en aquests terrenys tindríem una infraestructura cultural, estable, per al poble, això no importa, el que importa és que s'ha de gastar diners, que al cap i a la fi, a l'igual que els terrenys, quedaran per al poble, i això per a cultura, sembla, que no toca. Mentrestant ens gastem cada més vora 6000 euros, per pagar el lloguer del local on està la biblioteca i que, damunt, mai serà del poble. És simplement vergonyós.

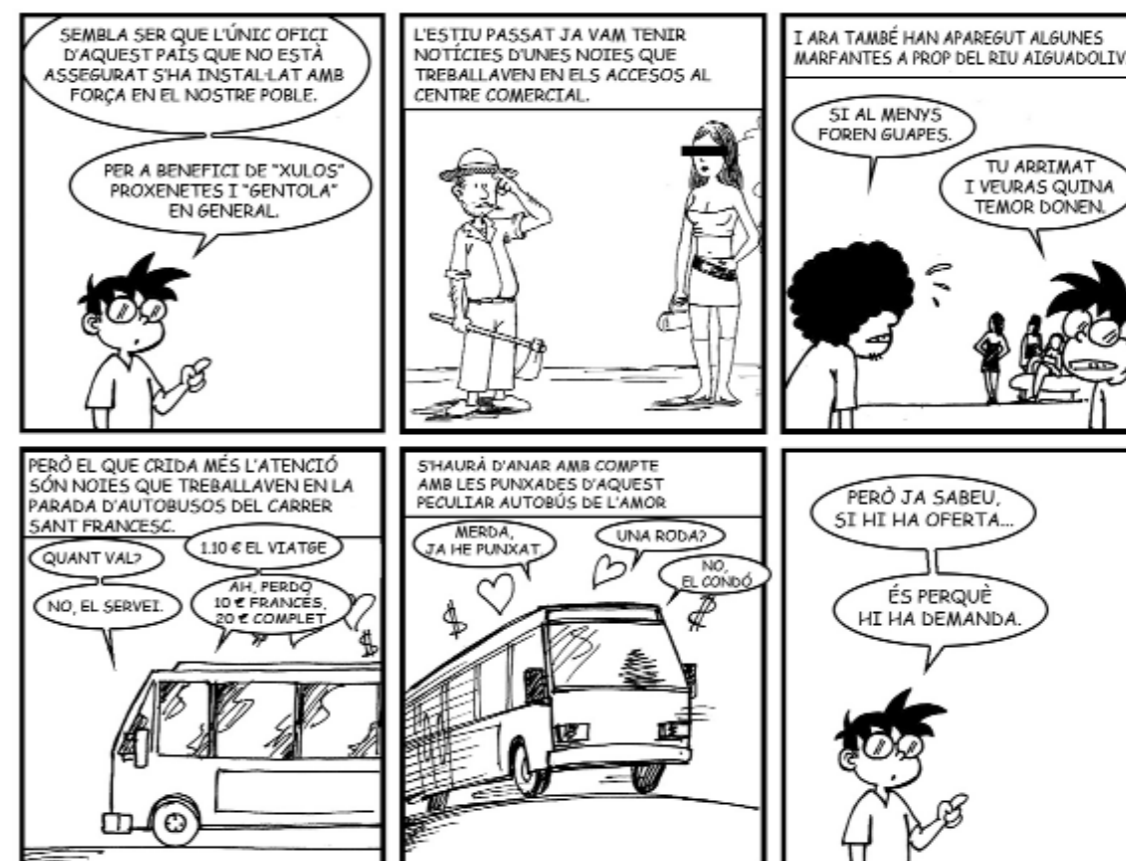
I és que en aquest poble tot el que fa olor a cultura i que depèn de l'ajuntament, encara que ens ho regalen, sembla maleït. Segons paraules del regidor Cuenca aviat estarà funcionant. Esperem no es convertisca en la tercera maledicció.

Si abans, els suposats hereus, no ens ho furten.

El còmic

Per Xavi Burriel

"L'autobús de l'amor"

El còmic

EDITORIAL

Carxofa: les carxofes mes tendres per els organitzadors de la III Fira Intercomarcal d'Oferta Formativa, els instituts Joan Coromines i Ramon Cid, entre d'altres de la comarca, celebrada al pavelló poliesportiu de la nostra ciutat. Va ser un mostrari important de la importància que té la formació professional per el futur dels nostres alumnes i per el desenvolupament d'aquestes comarques.

Panissola: ben rasposa i enganxosa pel responsable del manteniment dels parcs infantils d'aquest poble. És cert que el civisme d'alguns individus no ajuda precisament però això no lleva que es deixen deteriorar de manera tan ostensible. De vegades s'emporten, suposadament per reparar, alguna peça i ... mai torna. Això sí, el forat al terra, després d'arrencar-la, és queda per *secula seculorum*. Que esperen que algun xiquet es trenque el cap? Poquets i fets pols.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamany

Papereria
Material d'Oficina

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.